

Nem téma

2018 július 09. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A melegkérdés akkor fog lekerülni a napirendr?l, amikor a kérdés nem lesz többé kérdés.

A konzervatív hozzáállás az egyetlen, amely az emberi természet mélységes tiszteletben tartása miatt úgy fogadja el természetesnek a homoszexualitást, hogy azt mindenféle identitáspolitikai hátsó szándék nélkül teszi.

Milo üdít? magyarországi látogatása és egy régóta m?soron lév?, de érdekesmód egy olvasói levélben csak *most* kritizált el?adás robbantotta ki azt a vitát, amit már régóta le kellett volna folytatnunk. Ez olyan hullámokat vert, hogy ezt kommentálandó, a helyét keres? baloldal máskor nyelvileg olyan óvatos zászlóviv?je egy id?re ki is tört a politikai korrektségb?l (ez túlságosan felszabadítóan hathatott rá) és kijelentette, hogy itt „a nagy fideszes buzivita”. Részben ehhez van köze annak is, hogy a Heti Válasz *már nem* olyan jólinformált újságírója szerint „helyi érdek? polgárháború” vette kezdetét a jobboldalon. De igaza van a 888-nak, amikor azt írja, hogy „ennek nincs jelent?sége a nagy kérdések szempontjából”. A harmadik kétharmad után ráadásul gyávaság és lustaság lenne nem belebocsátkozni olyan vitákba, amelyekre, ha helyes választ adunk, meg tudjuk nyerni a 21. századot. Akkor is így kell tennünk, ha ellenfeleink belháborút látnak bele, ?k ugyanis – velünk ellentétben – már vitázni sem tudnak, hiszen egy gondolatuk sincsen.

Onnan kell kezdenünk, hogy a progresszív identitáspolitikának hála a legtermészetesebb emberi viselkedések bármelyikét, a megszokott gesztusokat és társas viszonyokat is bonyolult elnyomó viszonyoknak, alá-fölérendeltségi rezsimeknek és olyan elidegenít? rendszereknek látjuk, ami a benne részt vev?k akaratán kívül és annak ellenére m?ködik. Rendszer, m?ködés, elnyomás, struktúra, mechanizmus – ezek a szavak alkotják a kortárs baloldali–liberális identitásharc szófelh?jét. Ez az ideológia minden társas kapcsolatot nullaösszeg? játéknak tart, de azt ígéri, hogy tudja azt a megoldást, amelyben mégis mindenki nyer. A melegek kapcsán is ezt a lelkiismeretlen játékot ?zik, amikor „többségi társadalomra” és „LMBTQ-csoportokra” osztják az embereket, az identitásharc frontvonalát állítva fel ezzel.

Ebben a nyelvhasználatban a család, az iskola, a templom és a munkahely megannyi kis pokol, ahol a személyközi viszonyok kérlelhetetlenül érvényesítik a maguk mini rend?rállamának logikáját. A patriarchális maradványok könyörtelen leépítése persze nem járt együtt az er?szak csökkenésével, éppen ellenkez?leg: egy még nehezebben tetten érhet?, bujkáló agresszió kialakulásához vezetett, ahol a paranoia, a neheztelés és a könnyelm? vádaskodás közös célpontot talál, akár a mindennapi élet említésre se méltó rezdüléseiben is. Ennek révén a szül? potenciális pedofil, a tanár rosszindulatú ellensége a gyermekek fejl?désének, minden rend?r látens b?nöz?, a pap pedig egész nemzedékek megrontója. Nem a tekintélyrombolás régi gyakorlatáról van itt szó, egy új jelenséggel van dolgunk, amelyhez képest a ’68-as diáklázadók szelíd motorosok voltak. Ha gy?znek, nem máshogy fognak m?ködni az emberek közötti kapcsolatok, hanem sehogyan.

Mindennek eredményeként lassan egy üdít?spalackot sem lehet kinyitni anélkül, hogy ne érnék benne tetten a nemi egyenl?tlenség mélyszerkezetét, a jogtalan „fehér privilégiumok” ellen elkeseredett hajszát indítók mindenütt faji zsarnokságot szimatolnak, az áldozati státusz pedig olyan értékes, hogy a h?sök legszebb gesztusát, vagyis a közösségért való önfeláldozást hovatovább fasiszta jellemvonásnak bélyegzik. Az aránytévesztés és a moralizálás határtalan: a metoo-maoisták a mégoly ártatlan bókok puffogtatóit üldözik, de szavuk sincs az újkelet? nyugat-európai nemier?szak-hullámhoz, miközben az idei Pride-ot a Prezi-vezér nyitja meg, ezzel vonva passzív agresszív tolerancia-nagykoalícióba a Szilícium-völgyi „kreatívipari osztály” adóelkerül?–dzsentrifikáló nagyburzsoáziáját és a „transzpolitika” (?) híveit. S így lett a szexuális kisebbségek hajdani lázadó lobogója, azaz a szivárványos zászló a neoliberális konformizmus emblémája. Az „elfogadó” digitális nagyvállalatok a nyitottság demonstrálásával bizonyítják „jófejségüket”. Mert ha egy munkahely „melegbarát”, akkor automatikusan mentesül minden olyasmi alól, ami minden más munkahellyel szemben alapelvárás.

Az elmúlt évtizedek jobboldali identitáspolitikai veresége után azonban most olyan új csatatér nyílt, ahol a mimózák zsarnokságát gyakorló csoportok megsemmisít? vereséget szenvednek.

Egyfel?l a túlzásba vitt identitáspolitika autoimmunbetegsége sújtja a haladó tábort: a m?szavak (*safe space, trigger warning*, mikroagresszió) rengetegében elvész az értelem, a radikális feministák nekiesnek a transznem?eknek, a legkülönfélébb áldozat-közösségek egymástól féltik kizsarolt el?jogaikat, a legszigorúbb vegánok pedig lassan a növényvilággal szemben elkövetett er?szak miatti lelkiismeretfurdalástól halnak éhen. De képtelenség feloldani az ellentétet a migráns férfiak Mohamed-kori bigott n?ellenessége és az ?ket védelmükbe vev?k által képviselt posztmodern emberjogi fundamentalizmus között is. Amint száz évvel ezel?tt igaza volt Tisza Istvánnak, hogy „a gondolkodás szabadságát a szabadgondolkodóktól kell megvédeni”, úgy manapság a *social justice warrior*-októl kell félteni az igazságosság – oly’ fontos! – fogalmát.

Másfel?l a normalitás visszatérése is kovácsolja a fegyvereket: kulturális korfordulón járunk, amely a biztonságot, a közösségi szemléletet és a régi erényeket helyezi újra el?térbe. Ebb?l fakad, hogy a progresszív identitáspolitika zászlóshajója, vagyis az LMBTQ-mozgalom zátonyra fut a konzervatív hozzáálláson. Ehhez hasonló az is, hogy a keresztény Európa értékei az egyetlenek, amelyek védelmet nyújthatnak az iszlamista barbárság ellen.

A magyar konzervatív arcképcsarnok számos múltszázadi alakja – legalábbis élete bizonyos szakaszán – meleg volt: Almásy László Afrika-kutató, Joó Tibor történész, Szerb Antal és Pilinszky. De ha nem így lett volna, akkor is *a konzervatív hozzáállás az egyetlen, amely az emberi természet mélységes tiszteletben tartása miatt úgy fogadja el természetesnek a homoszexualitást, hogy azt mindenféle identitáspolitikai hátsó szándék nélkül teszi*. Elfogadja a homoszexualitást – és eközben nem zsákmányolja ki saját céljaira a homoszexuálisokat. Nem kér cserébe semmit, nem ismételget bornírt butaságokat a melegfelvonulásra járó Jézusról, tiszteli az embert és elfogadja annak hajlamait. Nem csinál bel?le ügyet.

Az ún. „buzilobbi” kártevésein való felháborodás felesleges id?pazarlás: amint a teljes egészében heteroszexuális kódokat sugárzó vizuális környezet (fehérnem?t hirdet? óriásplakátok, hagyományos családmodellt reprezentáló reklámkultúra, konvencionális romantikus filmek) ellenére vannak és mindig is lesznek melegek, úgy egy-egy olyan film, balettel?adás vagy zenés darab hatására sem válik valaki homoszexuálissá, amelyben lányos fiúk szerepelnek. Senki ne éljen hajlamai ellenére! A liberális érzékenyít? tréningek ugyanakkor ellentmondásosak. Utóbbinak jellemz? tünete például az amerikai vígjátékok megszokott alakja, a „laza meleg srác”, aki vicces csetlésével-botlásával és nemi szabadosságával hívja fel magára a figyelmet – ezzel er?sítve rá az ostoba homofób el?ítéletekre. Más kérdés, hogy a természetes nemi szerepek szándékos dekonstrukciója, a gender-tanszékek nyomában járó relativizmus vagy a *queer studies* áltudományos elmélete az ember biológiai és társas ösztöneit összezavarni és elhalványítani igyekszik. De a melegek nem szakállas n?k, hanem normális *férfiak*.

Tehát: *melegnek lenni természetes dolog*: nem ad okot büszkeségre (hiszen nem akarat nyomán jött létre, nincs köze teljesítményhez: egyszer?en csak van), de semmiképpen nem szégyellnivaló. Nem azért, mert „már az ókori görögök is”, hanem azért, mert az örökt?l fogva adott emberi természet konstans eleme. Normális része az emberi természetnek, a nemi hajlamoknak és a társas késztetéseknek. Az LMBTQ-mozgalom identitáspolitikai célkit?zése viszont semmi más, mint a homoszexuálisok emberi méltóságának semmibe vétele és rájuk nézve megalázó helyzet el?idézése. Hogyan is lehetne az emberi egzisztenciát csak és kizárólag a nemi irányultság alapján számon tartani s ily módon fordított rózsaszív háromszöggel jelölni meg embereket? Ez az identitáskonstrukció közös frontra akar kényszeríteni különféle embereket csak azért, mert nemi vonzalmaik – amely pedig legszemélyesebb dolguk – valamiben hasonlók. „LMBTQ-emberek” nincsenek – sof?rök, pékek, fodrászok, újságírók, tanárok, kertészek vannak és így tovább. Emberek, mint mindenki más.

Itt az ideje, hogy az LMBTQ-mozgalom által misztikus identitássá és önálló, elkülönült létformává növelt homoszexualitást úgy kezeljük, mint a sokféle emberi jellemvonás egyikét s köztük nem is a legfontosabbat. Vannak melegek – na és? A melegkérdés akkor fog lekerülni a napirendr?l, amikor a kérdés nem lesz többé kérdés. Nem lesz kérdés, mert nem kérdéses, nem kezeljük sem problémaként, sem dics?ségként. Mert nem téma. Ezenkívül pedig magánügy.

Békés Márton- www.888.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló